

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích projednal ve veřejném zasedání konaném dne 13. Května 2014 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Aleše Holíka a soudců JUDr. Pavla Peláka a Mgr. Romana Drahného v trestní věci obžalovaného [REDACTED], nar. [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], odvolání obžalovaného a státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Pardubicích proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 20. 2. 2014, č. j. 1T 283/2013 - 1947 a rozhodl takto:

I.)

Z podnětu odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu **v celém rozsahu zrušuje** a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **nově rozhoduje** tak, že podle § 226 písm. c) tr. řádu se **obžalovaný [REDACTED] zprošťuje obžaloby** pro skutek spočívající v tom, že v období nejméně od [REDACTED] 2011 do [REDACTED] 2012 z počítače v prostředí výměnných sítí na internetu pod přezdívkou „[REDACTED]“ umístěného v jeho pokoji bytu na adrese [REDACTED], [REDACTED] postupně nabízel prostřednictvím programu DC++ neoprávněně, bez souhlasu držitelů autorských práv jiným uživatelům v prostředí výměnné sítě Direct Connect na internetu volně ke stažení autorským zákonem chráněná díla, a to digitalizovaná audia - hudební skladby a digitalizovaná videa – hudební klipy,

koncerty a filmová díla, jež podrobně specifikuje podaná obžaloba, přičemž tímto jednáním porušil nejméně ustanovení § 12 odst. 1, § 14 odst. 1 zák. č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů v platném znění a zasáhl tímto způsobem neoprávněně do práv autorů a držitelů autorských práv zastoupených na území České republiky organizacemi Česká národní skupina Mezinárodní federace hudebního průmyslu se sídlem v Praze 2, Česká protipirátská unie se sídlem v Praze a Intergram, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově - obrazových záznamů, o.s. se sídlem v Praze,

v němž byl spatřován zločin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškození **Česká národní skupina Mezinárodní federace hudebního průmyslu**, IČ: 00552518 se sídlem Praha 2, Slavíkova čp. 1608, **Česká protipirátská unie**, IČ: 45768706 se sídlem Praha, Pobřežní čp. 285 a **Intergram, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově - obrazových záznamů, o. s.**, IČ: 00537772 se sídlem Praha, Na Poříčí čp. 1066 **odkazují** se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku se obžalovanému **zabírá**:

- 1 ks PC case stříbrné barvy s nálepkou [REDAKCE], ser. číslo neznámé, bez jedné bočnice,
- 3 ks externích disků zn. Western Digital, černé barvy, ser. čísla: [REDAKCE], ser. čísla: [REDAKCE] a ser. čísla: [REDAKCE].

II.)

Odvolání státního zástupce se podle § 256 tr. řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem porušení autorského práva a práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, a to pro skutek spočívající v tom, že v období nejméně od [REDAKCE] 2011 do [REDAKCE] 2012 z počítače v prostředí výměnných sítí na internetu pod přezdívkou „[REDAKCE]“ umístěného v jeho

pokoji bytu na adrese [REDAKCE] postupně nabízel prostřednictvím programu DC++ neoprávněně, bez souhlasu držitelů autorských práv jiným uživatelům v prostředí výměnné sítě Direct Connect na internetu volně ke stažení autorským zákonem chráněná díla, a to digitalizovaná audia - hudební sklady a digitalizovaná videa – hudební klipy, koncerty a filmová díla, která jsou podrobně popsána ve výroku napadeného rozsudku, přičemž tímto jednáním porušil nejméně ustanovení § 12 odst. 1, § 14 odst. 1 zák. č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů v platném znění a zasáhl tímto způsobem neoprávněně do práv autorů a držitelů autorských práv zastoupených na území České republiky organizacemi Česká národní skupina Mezinárodní federace hudebního průmyslu se sídlem v Praze 2, Česká protipirátská unie se sídlem v Praze a Intergram, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově - obrazových záznamů, o. s. se sídlem v Praze.

Za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu jednoho roku, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let. Okresní soud dále obžalovanému uložil trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to PC case stříbrné barvy s nálepkou [REDAKCE], ser. číslo neznámé, bez jedné bočnice a 3 externích disků zn. Western Digital, černé barvy. Poškození byli se svými nároky na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal odvolání jednak obžalovaný cestou svého obhájce, přičemž jeho odvolání směřuje do výroku o vině i navazujících výroků o trestech. Namítá, že v přípravném řízení byla porušena práva obžalovaného a porušeno ustanovení trestního řádu upravující domovní prohlídku. Soud prvního stupně nesprávně zjistil skutkový stav a z provedených důkazů vyvodil nesprávné skutkové závěry. Dále pak namítá, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení. K realizované domovní prohlídce namítá, že tuto lze provést pouze po předchozím výslechu, nedosáhlo-li se dobrovolného vydání hledané věci. Předchozího výslechu není třeba, jestliže věc nesnese odkladu a výslech nelze provést okamžitě. Již z obsahu samotného protokolu o domovní prohlídce je zřejmé, že předchozí výslech neproběhl zákonem předpokládaným způsobem, což dokládají i výpovědi svědků [REDAKCE] a [REDAKCE]. Za situace nepoužitelnosti důkazů vzešlých z domovní prohlídky pak v předmětné věci není žádný důkaz o vině obžalovaného. V další části pak připomíná výpověď svědka [REDAKCE], z níž vyplývá, že program DC++ není schopen zálohovat data a množství sdílení a nepodává se to ani ze znaleckého posudku, kdy a v jakém množství byla autorská díla sdílena. Proto tak lze těžko dovozovat, že v uvedeném období byla sdílena všechna díla uvedená v zabaveném počítači a přenosných discích, když toto ani neodpovídá zprávám poškozených společností, které neuvádějí, která autorská díla byla sdílena v jimi uváděném období. V další části namítá i nesprávné právní posouzení z hlediska autorského práva. Proto závěrem navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného obžaloby zprostil.

Rozsudek okresního soudu napadl svým odvoláním i státní zástupce, a to v neprospěch obžalovaného, když jeho odvolání směřuje i do výroku o vině, neboť

nesouhlasí s právní kvalifikací jednání obžalovaného. Připomíná, že věc byla kvalifikována obžalobou jako zločin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, 3 písm. b) tr. Zákoníku. Obžaloba dospěla k závěru, že obžalovaný se dopustil neoprávněného zásahu do zákonem chráněných práv k autorským dílům ve velkém rozsahu. S tímto závěrem se však okresní soud neztotožnil, a proto státní zástupce navrhuje, aby krajský soud jako soud odvolací napadený rozsudek zrušil a uznal obžalovaného vinným shora uvedeným zločinem. Při zachování výroku o trestu propadnutí věci uložil obžalovanému podmíněně odložený trest odnětí svobody tak, jak státní zástupce navrhoval ve své závěrečné řeči před okresním soudem.

Krajský soud z podnětu podaných odvolání ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které tomuto předcházelo. Poté dospěl k následujícím závěrům.

Okresní soud v dané věci poskytl obžalovanému možnost uplatnění jeho práva na obhajobu a v realizovaném řízení vykonal poměrně obsáhlé dokazování. Krajský soud však konstatuje, že provedené dokazování nelze považovat za úplné. Zejména je třeba zdůraznit, že se okresní soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro své rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené proto nelze považovat za správné skutkové závěry prezentované v napadeném rozsudku.

Nutno zdůraznit, že podstatná část důkazního řízení se zabývala otázkou provedené domovní prohlídky. Krajský soud považuje za nesporné, že domovní prohlídka byla realizována zákonným způsobem na základě příkazu k domovní prohlídce vydaného soudcem Okresního soudu v Pardubicích dne 19. 9. 2012, sp. zn. 4Nt 905/2012. V průběhu samotné realizace domovní prohlídky však došlo k pochybení, a to pokud obžalovaný nebyl náležitě vyslechnut tak, jak má na mysli ustanovení § 84 tr. řádu. Smyslem tohoto předchozího výsledku je zajistit dosažení dobrovolného vydání hledané věci nebo odstranění jiného důvodu, který vedl k tomuto úkonu. Předchozího výsledku není třeba, jestliže věc nesnese odkladu a výslech nelze provést okamžitě. Nutno zdůraznit, že orgány činné v řízení přípravném se do místa provádění domovní prohlídky dostavily v náležitém počtu a v místě bydliště byl obžalovaný zastižen. Z protokolu o provedení domovní prohlídky ze dne 4. 10. 2012 a ani z výpovědi posléze slyšených svědků [REDAKCE] či [REDAKCE] tak, jak tito vypovídali u hlavního líčení, nevyplývá, že by se obžalovaný bránil dobrovolnému vydání hledané věci a nutno zdůraznit, že v tomto smyslu nebyl obžalovaný ani vyslýchán. Za této situace je třeba považovat zpracovaný protokol o provedení domovní prohlídky s ohledem na realizovaný obsah spíše jako blížící se protokolu o dobrovolném vydání věci ve smyslu ustanovení § 78 tr. řádu. Krajský soud však zdůrazňuje, že s ohledem na zpracovaný protokol o provedení domovní prohlídky a zejména chybějící náležité poučení vyslýchaného [REDAKCE] není možné pro účely trestního řízení použít skutečnosti, které zde obžalovaný uvádí. Nedostatek náležitého poučení obžalovaného pak nelze obejít ani cestou výsledku osob přítomných domovní prohlídce, tj. svědků [REDAKCE] a [REDAKCE].

Obžalovaný [REDAKCE] v přípravném řízení využil svého práva a k věci nevypovídal a za této situace je třeba považovat za jediný použitelný výslech ten, který obžalovaný učinil v průběhu hlavního líčení před okresním soudem dne 20. 2. 2014. Tento výslech obžalovaného krajský soud sám opětovně přečetl, aby jej mohl náležitě zhodnotit. Obžalovaný v této své výpovědi doznává, že v bytě se nacházel předmětný počítač, včetně přídatných zařízení, avšak tento počítač byl využíván celou rodinou a ani místnost, kde se nacházel, nebyla uzavřena takovým způsobem, aby do ní neměl přístup nikdo jiný kromě obžalovaného. Obžalovaný popřel, že by v počítači instaloval jakékoliv programy a využíval jej primárně z důvodu nainstalované televize a pouštění rádia. Jednoznačně popřel zásadní skutkové okolnosti, tj. že by nabízel prostřednictvím programu DC++ neoprávněně bez souhlasu držitelů autorských práv jiným uživatelům v prostředí výměnné sítě na internetu digitalizované audio či videosoubory. Krajský soud zdůrazňuje, že tato část jeho obhajoby nebyla žádným z provedených důkazů bez všech pochybností vyvrácena. Zkoumáním zajištěného počítače, jakož i externích disků, bylo prokázáno, že zde byl nainstalován program DC++ pro sdílení dat v sítích P2P a docházelo ke sdílení digitalizovaných audio a video souborů obsahujících záznamy hudby a videa tak, jak je toto obsahem obžaloby. Svědek [REDAKCE], který v této věci byl vyslechnut okresním soudem v průběhu hlavního líčení, uvedl, že se znalcem spolupracoval jako konzultant a vyjádřil se i k fungování citovaného programu DC++. K samotnému programu uvedl, že historie se neukládá, program pouze umožňuje říci, co je sdíleno, ale nelze specifikovat, kdy a kdo jaký soubor stáhnul, kolikrát a proč. Z výpovědi obžalovaného, jakož i ve spise založených dokladů, je zřejmé, že předmětný byt, v němž se počítač, včetně externích disků, nacházel, neužíval obžalovaný sám, ale kromě jeho manželky jej užívaly i další osoby z jeho rodiny. Členové této domácnosti již v přípravném řízení s ohledem na blízký vztah k obžalovanému využili svého práva a k věci nevypovíдали.

Krajský soud s ohledem na shora uvedené konstatuje, že v daném případě jsou minimálně důvodné pochybnosti o tom, zda právě obžalovaný je osobou, která v předmětném počítači nainstalovala program DC++ a neoprávněně a bez souhlasu držitelů autorských práv v prostředí výměnné sítě citované soubory nabízela volně ke stažení. Při respektování základní zásady trestního řízení „in dubio pro reo“ tak nezbyvá než z podnětu odvolání obžalovaného s odkazem na ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušit napadený rozsudek. Krajský soud poté s odkazem na ustanovení § 259 odst. 3 tr. řádu za použití § 226 písm. c) tr. řádu obžalovaného zprostil obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že skutek v obžalobě popsany spáchal obžalovaný.

Ze stejných důvodů krajský soud podané odvolání státního zástupce podle § 256 tr. řádu zamítl jako nedůvodné.

Jak již bylo konstatováno, v rámci trestního řízení byl zajištěn počítač a externí disky, na nichž je nainstalován program sloužící k neoprávněnému volnému šíření autorským zákonem chráněných děl a jednotlivá díla autorským zákonem chráněná. S ohledem na zprošťující výrok nebylo možné uložit trest propadnutí věci nebo jiné

majetkové hodnoty podle § 70 odst. 1 tr. zákoníku. Z vyjádření obžalovaného je zřejmé, že tyto věci jsou v jeho vlastnictví a krajský soud je přesvědčen o tom, že důkazy provedenými v průběhu hlavního líčení bylo prokázáno s odkazem na citovaný znalecký posudek, že tyto věci ohrožují bezpečnost majetku poškozených společností. Proto krajský soud sám rozhodl v tom smyslu, že předmětné věci zabral s odkazem na ustanovení § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku.

S ohledem na zprošťující výrok byly poškozené společnosti podle § 229 odst. 3 tr. řádu odkázány se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Z výše uvedených důvodů bylo tedy rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Pardubicích dne 13. května 2014

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu

Zpracoval

Za správnost vyhotovení:
